

вечеринка, Д-вото се снабдява съ сътрудства за да купи заедно съ артисти, писатели и художници едно голѣмо, хубаво здание на ул. „Графъ Игнатиевъ“ и „Раковска“, което днесъ носи името „Домъ на изкуствата и печата“.

Тукъ Д-вото вече започва широка обществена дейность: урежда събрания, сказки, литературни вечери, концерти.

Безъ да прави политика, стоейки напълно на страна отъ партийнитѣ страсти, Д-вото презъ последнитѣ години се намѣсва по въпроси, засегащи интереситѣ на страната или свободата на дружествени членове. Така, Д-вото се намѣси по въпроса за връщането на българскитѣ пленници, по искането на сърбитѣ да имъ бждатъ предадени за сждене 600 български граждани, по въпроса за цензурата, по ограничение свободата на печата, по високитѣ облагания на обявленията и много др. Д-вото се е намѣсвало и почти винаги резултатно при арести и интернирвания на дружествени членове.

Въ сжщото време то е действувало за подобрене материалното положение на членоветѣ си.

Д-вото е членъ на международния журналистически съюзъ, на д-вото на интелектуалнитѣ работници и др. и е участвувало въ нѣколко конгреси. Негови гости сж били Немировичъ—Данченко, гръцки, нѣмски и др. журналисти, а то, на свой редъ изпрати презъ 1927 г. въ Гърция, по случай солунския панаиръ, петима свои членове.

Периодически, д-вото на столичнитѣ журналисти издава „Вестникъ на вестниците“—първо по рода си издание.

*

При д-вото има основани „фондъ за подпомагане“ и „пенсионенъ фондъ“. Първиятъ е създаденъ за подпомагане дружествени членове при заболяване, безработица и смъртъ, а вториятъ ще почне да функционира отъ 1931 г. И двата фонда сж въ добро състояние.

Д-вото е издало три „годишника“.

Настоятелството на Дружеството презъ 1928—29 г. е състазено отъ: Василъ Пасковъ (председателъ), Стефанъ Таневъ, Йор. Мечкаровъ, Ал. Джаджевъ и Ив. Генадиевъ.

Презъ последнитѣ години сж били избрани за народни представители 14 дружествени членове, а двама сж ста-

нали министри: Дим. Казасовъ и Петъръ Тодоровъ.

*

Презъ 1921 г. Ст. Бумбишевъ и Богдановъ (Радомиръ) направили безуспѣшенъ опитъ за организиране на провинциалнитѣ вестникари. По-късно инициативата е била подета отъ П. П. Поповъ (Плѣвненъ) и на 26 августъ 1922 г. е била свикана въ Търново първата конференция на провинциалнитѣ вестникари, съ 28 делегати и единъ представителъ на д-вото на столичнитѣ журналисти—Йорданъ Мечкаровъ. Избрано е било временно управително тѣло, въ съставъ: Ат. Динкозъ (Русе), П. П. Поповъ (Плѣзненъ), Ст. Андрейчевъ (Габрово), Из. Хлѣбаровъ (Търново) и Хр. Герчевъ (Шуменъ). На това временно тѣло е било възложено да организира провинциалнитѣ вестникари въ съюзъ. Поради политическитѣ събития презъ септемврий с. г., обаче, инициативата пропаднала.

Презъ 1928 г. П. Поповъ (Плѣвненъ) отново поделъ инициативата и на 5 януарий 1928 г. е билъ свиканъ първиятъ учредителенъ конгресъ въ София, въ Дома на изкуствата и печата. Въ конгреса е участвувалъ като делегатъ на д-вото на столичнитѣ журналисти Георги Бѣлчевъ. Избрано е било настоятелство въ съставъ: Вл. Биковъ, (Русе), А. С. Симеоновъ (Плѣвненъ), П. П. Поповъ (Плѣвненъ) и Л. Константиновъ (Варна).

На 24 май с. г. е билъ свиканъ първиятъ редовенъ конгресъ, които избрали централно управление, начело съ Стоянъ Хр. Никифоровъ, нар. представителъ.

Съюзътъ е предприелъ редъ акции за подобрене положението на членоветѣ си и издава, по примѣръ на д-зото на столичнитѣ журналисти—„Вестникъ на провинцията“.

*

На 2 априлъ 1923 г. се осозалъ Съюзъ на чуждестраннитѣ кореспонденти и публицисти въ България, съ настоятелство: председателъ — Валтеръ Колинсъ, подпредседателъ — Жоржъ Нурижанъ, секретаръ—Болеславъ Тахауеръ, и членове—Георги Актарджиевъ и Феликсъ де Жерандо.

*

Въ София днесъ излизатъ 16 ежедневници съ общъ тиражъ 200000 екземпляра. Почти въ всѣки по-голѣмъ градъ на провинцията има и ежедневници.